

Pandero, sal i pebre

Coetus celebra el desè aniversari estrenant el seu tercer disc al festival Grec de Barcelona

Coetus | Abel Echeverría

Diu **Aleix Tobias** que si en els anteriors treballs de **Coetus** hi havia una mica més de lleties i xoriço, en aquest *De banda a banda* (Satélite K, 2018) hi ha una mica més de sal i pebre. El percussionista i la seva orquestra de percussions ibèriques el presentaran el 16 de juliol a l'Apolo de Barcelona, dins el festival Grec.

No només és que hagin sabut fer palpitant tota una orquestra de percussions ibèriques durant una dècada de manera independent i autogestionada. És que a més han fet escola i han contribuït a una certa 'revolució del pandero quadrat'. Això van explicar els integrants de **Coetus** al CAT de Gràcia, en una trobada per presentar el seu tercer disc, *De banda a banda*, que estrenaran en concert el proper 16 de juliol a la sala Apolo, en el marc del festival Grec de Barcelona.

Avui ja no és gens estrany que un grup de folk expremi a fons les percussions tradicionals en tota la seva diversitat més enllà dels pràctics caixons o darbuques, o que el bateria d'un grup qualsevol agafi gust al cuir i els sets orgànics... En això hi té molt a veure **Aleix Tobias** i els seus companys, a qui els agrada destacar aquest corrent de fons que, per sota de modes o vendes discogràfiques, ha fet possible que els arribin testimonis de joves que toquen el pandero quadrat a l'Índia, a Israel o al Canadà. Panderetes, tabalets, ampolles d'anís, petxines, palmes, paelles, cassolotes... **Tobias** s'entusiasma quan explica com qualsevol instrument, per senzill que sigui, multiplica les seves possibilitats i el seu vocabulari quan se'l treu de la marginalitat i se li aplica imaginació.

Pel que fa al tercer disc que presentaran al Grec, s'assembla als dos anteriors en una cosa: és una festa, una exuberant trobada de batecs, repics i cants corals recollits d'humils racons. Però a més dels detalls de percussions menors i subtils (això que **Tobias** anomena 'sal i pebre'), hi ha novetats com la introducció d'arranjaments un punt més experimentals que en els anteriors discos, la veu de **Carles Dénia** (que s'afegeix a les cantants **Ana Rossi** i **Rusó Sala**, prenent el relleu d'un dels patriarques del folk ibèric, **Eliseo Parra**); la guitarra de **Mario Mas** i el saxo de **Martí Serra**, que eixamplen l'espectre tímbric i harmònic del grup, i convidats com el mateix **Eliseo Parra**, el tres flamenc de l'andalús **Raúl Rodríguez**, la guitarra i la veu dels argentins **Juan Quintero** i **Luna Monti**, etc.

El repertori el continuen formant perles tradicionals de la península Ibèrica: *corridos* i *sorteos* de Peñaparda, aquest poble de Salamanca convertit en emblema i font d'inspiració contínua per al grup; *guajiras* andaluses, jotes càntabres; cants de sega galaicolleonesos; melodies sefardites; uns descomunals *verdiales* de Màlaga amb introducció sardanística; nades valencianes... i dues peces de **Carles Dénia**: una de la seves adaptacions dels poetes andalusins, amb la col·laboració de **Pau Riba**, i un fragment de la seva recent adaptació del *Cant espiritual* d'**Ausiàs March**.